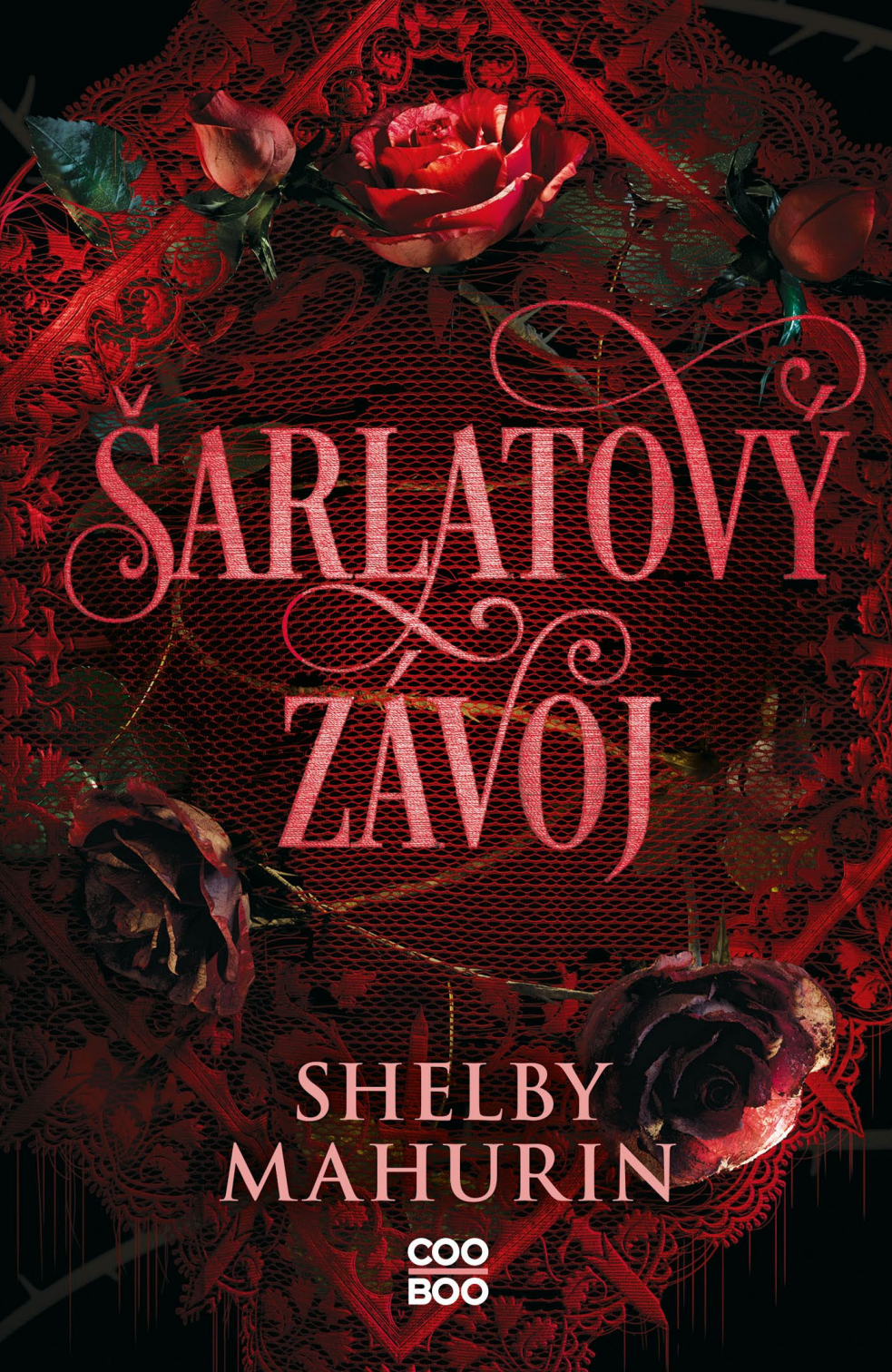
ŠARLATOVÝ
ZÁVOJ
SHELBY
MAHURIN
COO
BOO

Šarlatový závoj

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Shelby Mahurin

Šarlatový závoj – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŠARLATOVÝ ZÁVOJ

ŠARLATOVÝ ZÁVOJ

SHELBY MAHURIN

PŘELOŽILA PETRA BADALEC

COO BOO

Shelby Mahurin napsala také
Holubice a had
Krev a med
Bohové a monstra

Přeložila Petra Badalec

THE SCARLET VEIL
Copyright © 2023 by Shelby Mahurin. All rights reserved.
Translation © Petra Badalec, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7498-689-5
ISBN e-knihy 978-80-7498-702-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-703-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-701-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro Wren, moje milované ptáčátko

ČÁST I

Mieux vaut prévenir que guérir.
Předejít ranám je lepší než je léčit.

PROLOG

Vůně vzpomínky je prazvláštní věc. Stačí jen malinko, abychom se přenesli zpátky v čase – stopa matčina levandulového oleje, závan kouře z dýmky mého otce. Každý ten vjem mi podivným způsobem připomene dětství. Matka se olejem potírala každé ráno, zatímco zírala na svůj odraz v zrcadle a počítala nové vrásky ve tváři. Otec kouřil dýmku, když přijímal hosty. Myslím, že ho děsili. Jejich prázdné oči a nenechavé ruce. Mě tedy rozhodně děsili.

Ale včelí vosk – včelí vosk mi vždycky připomene mou sestru.

Zatímco naše chůva Evangeline každý večer rozsvěcela svíčky, Filippa, přesná jako hodinky, vždycky sáhla po stříbrném kartáči. Knoty naplnily náš dětský pokoj jemnou vůní medu, zatímco mi Filippa rozplétala cop a pročesávala mi vlasy kančími štětinami. Když se Evangeline usadila do svého oblíbeného růžového sametového křesla a vřele nás pozorovala, oči se jí v mlhavém fialovém světle soumraku leskly.

Té říjnové noci byl vítr, který se opíral do okapů, velmi chladný a váhavě se držel příslibu příběhu.

„*Mes choux*," šeptla Evangeline a shýbla se, aby si z košíku vedle křesla vzala pletací jehlice. Náš pejsek Birdie se u krbu stočil do chlupatého klubka. „Už jsem vám někdy vyprávěla příběh o Les Éternels?"

Pip se jako vždycky ozvala první, vykoukla zpoza mého ramena a zamračila se. Vypadala napůl podezíravě a napůl zaujatě. „O Věčných?"

„Ano, má milá."

Když jsem se podívala na Pip, obličeje jsme měly jen pár centimetrů od sebe, v břiše se mi chvělo očekávání. Na tvářích se jí ještě třpytily zlaté skvrny z odpolední hodiny portrétní malby. Vypadaly jako pihy. „Jo, nebo ne?" Můj hlas postrádal Evangelinin lyrický půvab i Filippinu neochvějnou rozhodnost. „Myslím, že ne."

„Určitě ne," potvrdila Pip smrtelně vážně a pak se otočila zpátky k Evangeline. „Rády bychom si o nich poslechly, prosím."

Evangeline lehce povytáhla obočí nad jejím panovačným tónem. „Opravdu?"

„Prosím, pověz nám to, Evangeline!" Úplně jsem zapomněla, jak se má chovat mladá dáma, vyskočila jsem na nohy obutá jen v papučích a tleskla rukama. Pip – už dvanáctiletá oproti mým žalostným šesti rokům – mě honem popadla za noční košili a stáhla mě zpátky na taburetku před toaletním stolkem. Její drobné ruce mi přistály na ramenou.

„Dámy nepokřikují, Célie. Co by na to řekl *père*?"

Do tváří se mi vkradlo horko, honem jsem složila ruce do klína a okamžitě se poslušně usadila. *„Tak se to sluší a patří."*

„Přesně tak." Pip se otočila zpátky k Evangeline, které cukaly rty, jako by přemáhala úsměv. „Prosím, vyprávěj nám ten příběh, Evangeline. Slibujeme, že tě nebudeme přerušovat."

„Výborně." Evangeline s nacvičenou lehkostí pohybovala jehlicemi a splétala vlnu do krásné šály ve světle růžovém odstínu. Moje oblíbená barva. Pipina šála – jasně bílá, jako čerstvě padlý sníh – už ležela hotová v košíku. „Ale máš ještě pořád barvu na obličeji, má milá. Buď tak hodná a smyj si ji, ano?" Počkala, až si Pippa umyje tváře, a pak pokračovala. „Tak dobře. Les Éternels. Rodí se ze země – studení jako kost a stejně tvrdí. Bez srdce, duše i mysli. Mají jen nutkání. Jen *chtíč*." To slovo pronesla s nečekaným požitkem. „První z nich přišla do našeho království z daleké země, žila ve stínu a šířila svou nemoc mezi zdejší lid. Nakazila je svou magií."

Pip mi znovu začala česat vlasy. „Jakou magií?“

Nakrčila jsem nos a naklonila hlavu. „A co je to chtíč?“

Evangeline dělala, že mě neslyší.

„Tou nejhorší, milánkové. Tou vůbec nejhorší.“ Vítr se opíral do okna, dychtivý po příběhu, zatímco se Evangeline dramaticky odmlčela – jenže Birdie se přesně ve stejnou chvíli převalil s hlasitým zakňučením, čímž celý ten okamžik zkazil. Evangeline vrhla na psa podrážděný pohled. „Takovou, která vyžaduje krev. Vyžaduje smrt.“

Vyměnily jsme si s Pippou kradmý pohled.

„Dames Rouges,“ slyšela jsem ji špitnout u mého ucha téměř bezhlesně. „Rudé dámy.“

Náš otec o nich kdysi mluvil, o nejpodivnějších a nejvzácnějších okultistech, kteří sužovali Belterru. Myslel si, že jsme ho neslyšely, když se bavil s tím divným mužem ve své pracovně, jenže my ho slyšely až moc dobře.

„Co to šeptáš?“ zeptala se zostra Evangeline a bodla jehlicí naším směrem. „Co je šušky, to je hušky, slečinko!“

Pip zvedla bradu. Zapomněla, že dámy se nemračí. „To nic, Evangeline.“

„Jo,“ zopakovala jsem okamžitě. „Nic, Evangeline.“

Přimhouřila oči. „Vy jste mi ale malé darebačky. Nejspíš bych vám měla prozradit, že Les Éternels milují malé hanebnice, jako jste vy dvě. Prý jsou úplně nejsladší.“

Při jejích slovech se mi vzrušením trochu sevřel hrudník a na krku mi při dotyku sestřina kartáče naskočila husí kůže. Poposedla jsem si blíž ke kraji taburetky s vytřeštěnýma očima. „Jako fakt?“

„Jistěže ne.“ Pip odložila kartáč na toaletní stolek trochu rázněji, než bylo potřeba. S naprosto vážným výrazem mě chytila za bradu a otočila si můj obličej směrem k sobě. „Neposlouchej ji, Célie. Lže.“

„To tedy rozhodně ne,“ pronesla Evangeline důrazně. „Vyprávím vám to přesně tak, jak to moje matka vyprávěla mně. Les Éternels

se za svitu měsíce plíží ulicemi, loví slabochy a svádějí prostopášníky. Proto vždycky choďte spát za soumraku, milánkové, a nikdy se nezapomínejte pomodlit." Když pokračovala, její lyrický hlas zazněl v kadenci stejně známé jako dětská říkanka, kterou nám broukala každý večer. Její jehlice zvonivě cvakaly v tichu pokoje, a dokonce i vítr utichl, aby naslouchal. „Vždycky noste stříbrný křížek a vždycky choďte ve dvou. Se svěcenou vodou na krku a posvěcenou zemí pod nohama. Pokud máte pochybnosti, škrtněte sirkou a spalte je žárem ohně."

Posadila jsem se o něco rovněji. Ruce se mi třásly. „Vždycky se modlím, Evangeline, ale u večeře jsem vypila všechno Filippino mléko, když se nedívala. Myslíš, že jsem kvůli tomu sladší než ona? Budou mě zlí lidé chtít sníst?"

„To je k smíchu." Pippa se ušklíbla a pročísla mi prsty vlasy, aby mi je zapletla. I když byla zjevně podrážděná, její doteky zůstávaly jemné. Převázala havraní prameny krásnou růžovou mašlí a přehodila mi je přes rameno. „Jako kdybych někdy dovolila, aby se ti něco stalo, Célie."

Při jejích slovech se mi v hrudi rozlilo teplo, jiskřivá jistota. Protože Filippa nikdy nelhala. Nikdy nekradla pamlsky, nic nepředstírala ani neříkala věci, které nemyslela vážně. Nikdy by mi nevypila mléko.

Nikdy by nedopustila, aby se mi něco stalo.

Venku ještě chvíli dul vítr, znovu zaškrábal o sklo a netrpělivě se dožadoval zbytku příběhu, pak se ale nespokojeně přenesl jinam. Slunce už sklouzlo úplně pod obzor a na nebi se objevil podzimní měsíc. Halil pokoj do stříbřitého světla. Svíčky z včelího vosku jako by se na oplátku víc rozžhavily, stíny mezi námi se prodloužily a já jsem v tom náhlém šeru sevřela sestřinu ruku. „Promiň, že jsem ti vypila to mléko," zašeptala jsem.

Stiskla mi prsty. „Mně mlíko stejně nikdy nechutnalo."

Evangeline si nás dlouho soustředěně prohlížela s neproniknutelným výrazem a pak vstala, aby vrátila jehlice a vlnu do košíku. Poplácala Birdieho po hlavě a sfoukla ohořelou svíci na krbu. „Jste dobré sestry, vy dvě. Věrné a laskavé." Přešla přes dětský pokoj, políbila nás na čelo a pak nám pomohla do postele a zvedla k našim očím poslední svíčku. Oči se jí leskly emocemi, kterým jsem nerozuměla. „Slibte mi, že budete držet při sobě."

Když jsme přikývly, svíčku sfoukla a vydala se ke dveřím. Pip mě objala kolem ramen, přitáhla si mě k sobě a já jsem se uvelebila na jejím polštáři. Voněl jako ona – jako letní med. Jako vyučování a jemné ruce a mračení se a sněhobílé šály. „Nikdy nedopustím, aby tě čarodějnice dostaly," řekla mi odhodlaně do vlasů. „Nikdy."

„A já bych nikdy nedopustila, aby dostaly tebe."

Evangeline se zastavila ve dveřích našeho pokoje a podmračeně se po nás ohlédla. Zvědavě naklonila hlavu právě ve chvíli, kdy srpek měsíce zahalil mrak a náš pokoj se pohroužil do naprosté temnoty. Když o okno zaškrábala větvička, celá jsem se napjala, Filippa mi ale pevně stiskla ramena.

Tehdy to ještě netušila.

Ani já ne.

„Hlupačky," šeptla Evangeline. „Kdo tu mluvil o čarodějnicích?"

A pak zmizela.

KAPITOLA JEDNA

Prázdné klece

Tu malou ohavnost chytím, i kdyby mě to mělo stát život.

Odfouknu si pramen vlasů z čela, znovu se přikrčím a seřídím mechanismus pasti. Pokácet vrbu, ořezat větve, natřít dřevo a vyrobit klece mi včera trvalo celé hodiny. A sehnat víno. Další hodiny mi pak zabralo přečíst všechny svazky o šotcích ve Věži chasseurů. Šotci dávají přednost vrbové míze před jinými druhy – asi kvůli její sladké vůni – a navzdory svému drsnému vzhledu si potrpí na krásné věcičky.

Proto ty malované klece a lahve vína.

Když jsem dnes ráno zapřáhla vozík za koně a všechno na něj naložila, Jean Luc se na mě díval, jako bych se zbláznila.

Možná má pravdu.

Rozhodně jsem si představovala, že život lovce – *lovkyně* – bude poněkud zajímavější než krčit se v blátivém příkopu, potit se ve špatně padnoucí uniformě a chlastem odlákávat z pole nedůtklivé skřety.

Bohužel jsem špatně odhadla rozměry a lahve vína se do malovaných klecí nevešly, což mě přimělo na statku všechny ty pasti rozebrat. Smích chasseurů mi ještě pořád zvoní v uších. Bylo jim jedno, že jsem se pracně naučila používat kladivo a hřebíky a že jsem si přitom zranila palec. Nezajímalo je ani to, že zlatou barvu jsem koupila za vlastní peníze. Ne, viděli jen moji chybu. Moje brilantní dílo se

proměnilo u našich nohou ve dříví na podpal. Ačkoli se mi Jean Luc spěšně snažil pomoct znovu klece sestavit, jak nejlépe uměl – a mračil se nad duchaplnými komentáři našich bratrů –, chvíli nato dorazil rozzuřený sedlák Marc. Jean jako kapitán chasseurů ho měl za úkol uklidnit a já jsem si s lovci musela poradit sama.

„To je trága." Frederic tyčící se nade mnou nejdřív obrátil své zářivé oči k nebi a pak se ušklíbl. Zlato v jeho kaštanových vlasech se v ranním slunci třpytilo. „I když jsou opravdu pěkné, mademoiselle Tremblayová. Jako domečky pro panenky."

„Fredericu," procedila jsem skrz zuby a snažila se posbírat kousky dřeva do sukně. „Kolikrát tě mám prosit, abys mi říkal Célie? Všichni jsme si tady rovni."

„Obávám se, že minimálně ještě jednou." Jeho úsměv byl tak ostrý, že by se s ním dalo řezat sklo. „Jsi koneckonců dáma."

Bez dalšího slova jsem se odšourala přes pole a dolů z kopce, pryč z jejich dohledu – pryč od něj, pryč od nich všech. Věděla jsem, že s někým, jako je Frederic, nemá smysl se hádat.

Jsi koneckonců dáma.

V duchu napodobím ten jeho pitomý tón, upravím zámek na poslední kleci a postavím se, abych se pokochala svým dílem. Boty mi pokrývá bláto. Špiní i dalších šest centimetrů lemu uniformy, ale přesto v hrudi ucítím záchvěv triumfu. Už to nebude trvat dlouho. Šotci v ječmeni sedláka Marca brzy ucítí vrbovou mízu a vydají se za její vůní. Až spatří víno, zareagují impulzivně – v knihách se píše, že šotci jsou impulzivní stvoření – a vlezou do klecí. Pasti sklapnou a my ta stvoření odvezeme zpátky do La Fôret des Yeux, kam patří.

V podstatě hračka. Jako ukrást děcku lízátko. Ne že bych samozřejmě něco takového dokázala provést.

Roztřeseně vydechnu, dám si ruce v bok a přikývnu trochu nadšeněji, než by bylo přirozené. Ano. To bláto a manuální práce za to rozhodně stály. Skvrny z mých šatů zmizí, a co je ještě lepší – chytím

a přemístím celou spoustu šotků, aniž by se jim něco stalo. Otec Achille, novopečený arcibiskup, bude pyšný. Možná bude pyšný i Jean Luc. Ano, tohle je dobré. Naděje dál roste, zatímco se škrábu za porost plevele na okraji pole, pozoruju okolí a čekám. Tohle bude dokonalé.

Musí to být dokonalé.

Uplyne pár okamžiků a nic se neděje.

„Tak honem," pronesu tichým hlasem. Očima pátrám v řádkách ječmene a snažím se nezapomenout na svou balisardu u pasu. Ačkoli od doby, kdy jsem složila posvátnou přísahu, uplynulo několik měsíců, safírový jílec mi v rukou stále připadá zvláštní a těžký. Cizí. Netrpělivě poklepávám nohou o zem. Na říjen je nezvyklé teplo a po krku mi stékají krůpěje potu. „No tak, honem. Kde jste?"

Ona chvíle se protahuje donekonečna a po ní následuje další. Nebo možná tři. Deset? Moji bratři za kopcem halasí a hulákají vtípky, které neslyším. Nevím, jak ty šotky hodlají chytit – nikdo se se mnou, první a jedinou ženou v řadách chasseurů, nechtěl o své plány podělit –, ale je mi to vlastně jedno. Rozhodně nepotřebuju jejich pomoc a po tom fiasku s klecemi netoužím ani po publiku.

Před očima mi zase vytane Fredericův blahosklonný výraz.

A zahanbený pohled Jeana Luca.

Ne. Oba je vyženu z hlavy, vymaním se z plevele a zvednu se, abych ještě jednou zkontrolovala pasti. *Neměla jsem použít víno. To byl ale pitomý nápad…*

Tok mých myšlenek se zadrhne, když ječmen rozhrne malá vrásčitá noha. Moje vlastní nohy jako by najednou vrostly do pole. Uštvaně se snažím nedýchat, když hnědošedé stvoření, které mi sahá sotva po kolena, upře své tmavé, příliš velké oči na lahev vína. Všechno na něm se zdá být trochu moc… no… příliš. Jeho hlava je příliš velká, jeho rysy příliš ostré. Jeho prsty příliš dlouhé.

Upřímně řečeno vypadá trochu jako brambora.

Po špičkách se blíží k vínu a zdá se, že si mě nevšímá – ani ničeho jiného, když na to přijde. Jeho pohled zůstává upřený na zaprášenou lahev, dychtivě mlaská a natahuje se po ní těmi svými vřetenovitými prsty. Jakmile vleze do klece, past s rozhodným cvaknutím sklapne, ale šotek si jen přitiskne víno k hrudi a ušklíbne se. Ve slunečním světle se zalesknou dvě řady zubů ostrých jako jehly.

Chvíli na něj zírám s morbidní fascinací.

A pak už si nemůžu pomoct. Usměju se taky, nakloním hlavu a přiblížím se k němu. Není vůbec takový, jak jsem si myslela – vůbec není odporný, s těmi svými hrbolatými koleny a kulatými tvářemi. Když nás včera ráno sedlák Marc oslovil, žvanil něco o rozích a drápech. Šotkovy oči se konečně střetnou s mými a jeho úsměv ochabne.

„Zdravíčko." Pomalu si před ním kleknu a položím si ruce na klín tak, aby na ně viděl. „Tohle mě moc mrzí," ukážu bradou na zdobenou klec, „ale ten člověk, který tohle pole obhospodařuje, chce, abyste se s rodinkou přesunuli jinam. Máš nějaké jméno?"

Bez mrknutí na mě hledí a mně se do tváří vkrádá horko. Ohlédnu se přes rameno, jestli se neobjeví některý z bratří. Možná se chovám úplně směšně – nejspíš by mě ukřižovali, kdyby mě přistihli, jak si povídám s šotkem –, ale nepřipadá mi správné polapit to ubohé stvoření, aniž bych se mu představila. „Já se jmenuju Célie," dodám a cítím se čím dál hloupěji. Ačkoli se knihy o šotčím jazyce nezmiňují, musejí se přece nějak dorozumívat. Ukážu na sebe a zopakuji: „Célie. Se-lí." On na to neřekne ani ň. Nebo ona. Kdo ví.

Tak nic. Narovnám ramena, popadnu rukojeť klece, protože jsem k smíchu a měla bych jít zkontrolovat ostatní pasti. Ale nejdřív…

„Když otočíš tou zátkou nahoře," zamumlám neochotně, „lahev se otevře. Doufám, že máš rád bezinky."

„Ty se tu vybavuješ se šotkem?"

Při zvuku hlasu Jeana Luca zavrávorám, pustím klec a zčervenám. „Jeane!" Jeho jméno vyzní pisklavě. „Ne… Neslyšela jsem tě."

„Očividně.“ Stojí v plevelu, kde jsem se předtím schovávala. Při mém provinilém výrazu si povzdechne a založí si ruce na prsou. „Co to děláš, Célie?“

„Nic.“

„Proč ti nevěřím?“

„Výborná otázka. Proč nevěříš…“ Ale než to stihnu dořícť, šotek vystrčí ruku z klece a chňapne po mé. S výkřikem sebou trhnu a ucuknu – ne kvůli šotkovým drápům, ale kvůli jeho hlasu. V okamžiku, kdy se jeho kůže dotkne mé, se mi v hlavě rozezní podivná vokalizace: *Larmes Comme Étoiles.*

Jean Luc okamžitě vyrazí vpřed a během toho bleskově vytasí svou balisardu.

„Ne, počkej!“ Vrhnu se mezi něj a šotka v kleci. „*Počkej!* Nic mi neudělal! Nechtěl mi ublížit!“

„Célie,“ varuje mě Jean Luc tiše a rozčileně, „mohl by mít vzteklinu.“

„Vzteklinu tu má tak maximálně Frederic. Běž máchat mečem před nosem jemu.“ Na šotka se laskavě usměju. „Omlouvám se. Co jsi to povídal?“

„Vždyť nic neříkal…“

Syknu na Jeana Luca, aby ztichl, a šotek mi pokyne a natáhne ke mně ruku skrz mříže. Trvá mi několik vteřin, než si uvědomím, že se mě chce znovu dotknout. „Jo tak.“ Ztěžka polknu, ta představa se mi moc nelíbí. „Chceš… dobře…“

Jean Luc mě chytne za loket. „Prosím, řekni mi, že se ho nechystáš dotknout. Nemáš ponětí, kde se to stvoření válelo.“

Šotek teď gestikuluje netrpělivěji, a než si to stihnu rozmyslet, natáhnu volnou ruku a dotknu se konečků jeho prstů. Kůži tam má drsnou. Špinavou. Jako vykopaný kořen. *Moje jméno,* opakuje nadpozemským trylkem. *Larmes Comme Étoiles*.

Ústa se mi samovolně pootevřou. „Slzy jako hvězdy?“

Rychle přikývne, stáhne ruku, aby znovu sevřel víno, a vrhne ošk-

livý pohled na Jeana Luca, který si odfrkne a strhne mě dozadu. Skoro s euforickým nadšením se mu stočím do náruče. „Slyšel jsi ho?“ zeptám se udýchaně. „Říkal, že jeho jméno znamená…“

„Nemají jména.“ Jeho paže se kolem mě sevřou a on se nakloní, aby se mi podíval přímo do očí. „Šotci nemluví, Célie.“

Nakvašeně přimhouřím oči. „Takže si myslíš, že si vymýšlím?“

Znovu si povzdechne – vzdychá v jednom kuse –, letmo mě políbí na čelo a pak trochu povolí. Voní po škrobu, kůži a lněném oleji, kterým leští svou balisardu. Známé vůně. Uklidňující. „Myslím, že máš dobré srdce,“ řekne a já vím, že to myslí jako kompliment. Měl by to být kompliment. „Myslím, že tvoje klece jsou skvělé, a myslím, že šotci milují bezinky.“ S úsměvem se ode mě odtáhne. „A taky si myslím, že bychom měli jít. Začíná se připozdívat.“

„Jít?“ Zmateně zamrkám a vykloním se zpoza něho, abych se podívala na kopec. Jeho bicepsy se mi pod dlaněmi trochu napnou. „Ale co ostatní? V knihách se píše, že do jedné nory se vejde až dvacet šotků. Sedlák Marc jistě chce, abychom je pochytali všechny.“ Zamračím se ještě víc, když si uvědomím, že hlasy mých bratrů už dávno utichly. Skutečně, celé hospodářství za kopcem se ponořilo do ticha, až na osamělé kokrhání kohoutka. „Kde…“ V břiše se mi rozlije horký stud. „Kde jsou všichni, Jeane?“

Nedívá se na mě. „Poslal jsem je napřed.“

„Kam napřed?“

„Do La Fôret des Yeux.“ Pročistí si hrdlo a ustoupí dozadu, schová balisardu a pak se znovu usměje a sehne se, aby zvedl klec. Po další vteřině mi nabídne volnou ruku: „Můžeme?“

Zírám na ni, dokud mě nezachvátí odporné poznání. Poslal by je napřed jen z jednoho důvodu. „Oni už… už ty ostatní šotky chytili, že?“ Když neodpoví, podívám se mu do tváře. Dívá se na mě opatrně, ostražitě, jako bych byla tříštivé sklo, které by se při dalším neopatrném dotyku mohlo rozbít. Možná taková jsem. Už nedokážu spočítat

praskliny na svém povrchu, už nedokážu poznat, která z nich mě nakonec rozbije. Možná to bude tahle.

„Jeane?“ zopakuju neodbytně.

Další těžký povzdech. „Ano,“ přizná nakonec. „Už je pochytali.“

„Jak?“

Zavrtí hlavou a odhodlaně zvedne ruku. „Na tom nesejde. To s těmi klecemi byl bezvadný nápad a zkušenosti nasbíráš časem…“

„To není odpověď.“ Celé mé tělo se teď chvěje, nedokážu to ale zastavit. Zrak se mi zaměří na neposkvrněnou bronzovou kůži jeho ruky, na zářivý lesk jeho nakrátko ostříhaných tmavých vlasů. Vypadá dokonale vyrovnaně – i když se zdá, že je mu ta situace nepříjemná –, zatímco moje vlastní vlasy se mi lepí na krk a po zádech mi stéká pot. Pod blátem mám tváře zrudlé námahou. „Jak se jim podařilo pochytat celou noru šotků během…“ Napadne mě další strašná myšlenka. „Počkej, jak dlouho jim to trvalo?“ Můj hlas teď vystoupal do vysokého, obviňujícího tónu a já ukážu Jeanu Lucovi prstem na nos. „Jak dlouho jsi na mě čekal?“

Slzy jako hvězdy konečně zvládne odšpuntovat lahev a vypít polovinu vína na jeden lok. Když Jean Luc opatrně vrací jeho klec na zem, zapotácí se. „Célie,“ řekne Jean Luc a jeho hlas zní konejšivě, „nedělej si to. Tvoje klec fungovala a tenhle ti dokonce řekl své jméno. To se mi ještě nikdy nestalo.“

„Myslela jsem, že jsi tvrdil, že šotci žádná jména nemají,“ odseknu. „A nepovyšuj se nade mě. Jak Frederic a ostatní lapili ty šotky? Jsou příliš rychlí, než aby se dali chytit jen tak do rukou, a…“ Při Jeanově Lucově rezignovaném výrazu mi poklesne brada. „Tak oni je fakt pochytali holýma rukama. Bože.“ Sevřu si kořen nosu, každý nádech je rychlejší a ostřejší než ten předchozí. Hrudník se mi stáhne tolik, že to až zabolí. „Měla jsem jim pomoct, ale tyhle pasti…“ Zlatá barva, nevkusná a laciná, na mě výsměšně pošilhává. „Jenom jsem nás všechny zdržovala.“

Jsi koneckonců dáma.

„Ne." Jean Luc zuřivě zavrtí hlavou a sevře mé špinavé ruce. „Zkusila jsi něco nového a fungovalo to."

Při té lži cítím, jak se mi do očí hrnou slzy. Posledních šest měsíců jsem pořád jen něco zkoušela – zkoušela a zkoušela a zkoušela. Zvednu bradu, nešťastně si odfrknu a zároveň se přinutím k úsměvu. „Máš samozřejmě pravdu, ale ještě bychom neměli odcházet. Ještě pořád jich tam venku může být víc. Možná jich Frederic pár přehlédl…"

„Tenhle je poslední."

„Jak můžeš vědět, že je tohle poslední…?" Zavřu oči, když mi to konečně dojde. Když znovu promluvím, je můj hlas tichý. Poražený. „Poslal jsi ho ke mně?" Neodpoví a jeho mlčení nás oba zatracuje. Oči se mi otevřou dokořán, popadnu ho za jeho královsky modrý kabát a zatřesu s ním. Třesu s Jeanem. „Tys ho chytil a pak jsi ho zase vypustil tady?"

„Nebuď směšná…"

„Tak jo, nebo ne?"

Odvrátí pohled, zatímco se mi jistými pohyby vyvlékne. „Na tohle nemám čas, Célie. Mám před sebou naléhavou schůzi rady před dnešní večerní mší a otec Achille už pro mě nechal poslat – už dávno jsem měl být zpátky ve Věži."

„A to proč?" Neúspěšně se snažím, aby se mi nechvěl hlas. „A o jakou naléhavou schůzi jde? Stalo se snad něco?"

Je to otázka, kterou jsem položila už mockrát. Otřepaná otázka. Už několik týdnů se Jean Luc v podivných chvílích vytrácí a horlivě si šeptá s otcem Achillem, když si myslí, že ho nevidím. Odmítá mi říct, o čem si šuškají a proč jsou jejich tváře den ode dne temnější. Ti dva mají tajemství, nějaké *naléhavé* tajemství, ale kdykoli se na něj zeptám, Jean Luc mi vždycky odpoví stejně: „To se tě netýká, Célie. Nelam si s tím hlavu, prosím tě."

Zopakuje teď ta slova jako kolovrátek a trhne bradou směrem k našim koním. „Tak pojďme. Naložil jsem vozík.“ Sleduji jeho pohled k onomu vozíku, kam naskládal mé klece do úhledných řad, zatímco jsem si povídala se Slzami jako hvězdy. Celkem jich bylo devatenáct. Dvacátou nese, zatímco beze slova kráčí po poli. Slzy jako hvězdy, teď už opilý, jak zákon káže, se opírá o mříže a tiše chrápe v pozdně odpoledním slunečním svitu. Komukoli jinému by ta scéna mohla připadat okouzlující. Poklidná. Možná by uznale pokývl hlavou nad stříbrnou medailí na mém živůtku nebo nad diamantovým prstenem na mém prstu.

Nemusíš se ohánět mečem, abys ochránila nevinné, Célie. V podzimním vánku se ke mně vracejí Jean Lucova slova. *Dokázala jsi to lépe než kdokoli jiný.*

Čas ukázal, že jsme všichni lháři.

KAPITOLA DVĚ

Pěkná panenka z porcelánu

Poprvé za posledního půl roku vynechám večerní mši. Když Jean Luc v půl osmé zaklepe na moje dveře – naše gardedáma je z nějakého záhadného důvodu nepřítomna –, dělám, že je mi špatně. To je taky poprvé. Zpravidla nelžu, ale dnes večer se nedokážu přimět, aby mi to nebylo jedno.

„Promiň, Jeane. Asi jsem se venku nachladila." Zakašlu a opatrně se vykloním do tmavé chodby tak, aby moje tělo zůstalo ve skrytu pokoje. Nechtěla bych, aby mě viděl v noční košili – slonovinovém hedvábí zdobeném krajkou. Je to jedna z mnoha hloupých, nepraktických věcí, které jsem si přivezla z domu svých rodičů ve West Endu. Před ledovým průvanem ve Věži chasseurů mě sice neochrání, ale cítím se v ní víc sama sebou.

Když jsem se sem stěhovala, Jean Luc navíc trval na tom, že dostanu pokoj s krbem. Tváře mě při té vzpomínce hřejí ještě teď. Nevadí, že je to jediný pokoj s krbem v celé Věži.

„Jsi v pořádku?" V obličeji se mu objeví obavy, když natáhne ruku mezerou ve dveřích, aby ozkoušel moji dokonale normální teplotu. „Nemám poslat pro léčitele?"

„Ne, ne…" Popadnu ho za ruku a stáhnu si ji z čela tak nenápadně, jak jen to jde. „Mátový čaj a brzké zalehnutí myslím postačí. Zrovna jsem si rozestlala."

Při zmínce o posteli stáhne ruku tak prudce, jako bych ho opařila. „Aha," řekne, narovná se a odkašle si, jako by mu bylo trochu trapně. „No… moc mě to mrzí. Napadlo mě, že bys možná chtěla… ale… ne, rozhodně by sis měla jít lehnout." Vrhne rychlý pohled přes rameno, zavrtí hlavou směrem k něčemu, co nevidím, a pročistí si hrdlo. „Kdyby ti ráno náhodou pořád nebylo dobře, dej mi vědět. Převelím na někoho tvoje úkoly."

„To bys neměl, Jeane." Ztiším hlas a bráním se nutkání nahlédnout do chodby za ním. Možná s ním přece jenom přišla i gardedáma. Při tom pomyšlení mě přepadne tíživé zklamání, ale samozřejmě, že s sebou přivedl i doprovod – jak se patří. Nikdy bych po něm nechtěla, aby riskoval naši pověst nebo postavení tím, že mě v noci navštíví sám. „Knihovnu rady dokážu katalogizovat i s kašlem."

„To, že můžeš, neznamená, že bys měla." Zaváhá a nejistě se usměje. „Ne, když je Frederic naprosto zdravý a zvládá abecedu."

Polknu knedlík v krku a přinutím se jeho úsměv opětovat – protože moje ranní selhání se šotky nebyla jeho chyba, ne doopravdy, a garde na příštích šest měsíců taky ne. Díky Jeanu Lucovi a našim bratrům se šotci vlastně dostali do La Fôret des Yeux bez úhony a sedlák Marc bude moci v klidu sklidit svůj ječmen. Všichni vyhráli.

Což znamená, že jsem musela nechtěně vyhrát i já.

Přesně tak.

Zahodím všechnu opatrnost a lehce se opřu rukou o jeho hruď, kde se mezi námi ve světle svíček zatřpytí můj zásnubní prsten. „Oba víme, že moje povinnosti na nikoho nepřevelíš, když zůstanu v posteli. Uděláš je sám – a uděláš je krásně –, ale nemůžeš se o mě pořád starat." Když se instinktivně nahnu blíž, napodobí mě. Jeho pohled ulpí na mých rtech, když zašeptám: „Nejsi jenom můj snoubenec, Jeane Lucu. Jsi taky můj kapitán."

Ztěžka polkne a ten pohyb mě naplní zvláštním žárem. Než na to stihnu zareagovat – jako bych vůbec věděla, jak na to –, jeho pohled

znovu přelétne přes jeho rameno a já si představím, jak si náš doprovod se zamračením zakládá ruce na hrudníku. Místo ostrého zakašlání se však chodbou rozlehne pobavený hlas.

Známý pobavený hlas.

„Neměli bychom vám dopřát trochu soukromí?" Nad Jean Lucovým ramenem se objeví pihovatá tvář Louise le Blancové – jinak známé jako La Dame des Sorcières neboli Paní čarodějnic. S mazaným úsměvem povytáhne obočí nad tím, jak se tvářím. „Víš, co se říká… šest lidí už je dav."

Nevěřícně na ni zamrkám. „Jak to myslíš, šest?"

„Nesmysl," ozve se další hlas za jejími zády. „Sedm už je dav, ne šest."

Pokud je to možné, Lou se usměje ještě víc. „Říkáš to dost přesvědčeně, Beauregarde. Chtěl by ses o zážitky podělit i se zbytkem třídy?"

„To by se mu asi líbilo." Ještě víc vytřeštím oči, když se kolem Jeana Luca prosmýkne Cosette Monvoisinová, vůdkyně Dames Rouges – menší, smrtonosnější frakce čarodějek v Belteře –, a postaví se přede mě. Jean s nelibostí ustoupí stranou a rozrazí dveře, aby odhalil Beauregarda Lyona, krále celé Belterry, a jeho nevlastního bratra Reida Diggoryho stojícího za ním.

No, Beauova nevlastního bratra – a moji první lásku.

Při pohledu na ně mi málem spadne brada. Kdysi jsem si každého z nich prohlížela s podezíravostí a strachem – zvlášť Reida –, ale bitva o Cesarine všechno změnila. Jako by mi četl myšlenky, zvedne ruku a trochu trapně mi zamává. „Říkal jsem jim, že bychom měli nejdřív poslat vzkaz."

Z celé skupiny zůstává Reid jediný bez formálního titulu, ale jeho pověst nejmladšího kapitána chasseurů ho stále předchází. To bylo ovšem už dávno. Před bitvou. Než našel své sourozence.

Než objevil svou magii.

Můj úsměv však teď vůbec není nucený. „Nebuď směšný. Moc ráda vás všechny vidím."

„Nápodobně." Coco se skloní, aby mě políbila na tvář, a dodá: „Pokud teda Beauovi zatrhneš vyprávět příběhy o jeho předchozích husarských kouscích. Věř mi, že by byl jediný, komu by se líbily."

„No, já ti nevím." Lou se postaví na špičky, aby mě políbila na druhou tvář, a já si nemůžu pomoct – instinktivně je obě sevřu v drtivém objetí. „Ten o jeho randíčku s psellismofilem mě celkem pobavil," dokončí tlumeně, protože má obličej zabořený do mého ramene.

Když je pustím, cítím, jak se mi z hrudi do končetin šíří příjemné teplo, a Beau se zamračí a cvrnkne Lou do zátylku. „Nikdy jsem ti o něm neměl říkat."

„Neměl." Rozjařeně se zahihňá. „Fakt ne."

Všichni se pak otočí ke mně.

Ačkoli jsou to pravděpodobně čtyři z nejmocnějších lidí v celém království – ne-li ti nejmocnější –, stojí ve stísněné chodbě před mým pokojem, jako by čekali, až něco řeknu. Několik trapných vteřin na ně zírám a nejsem si jistá, co by to mělo být. Protože mě tu ještě nikdy nenavštívili. Církev jen zřídkakdy vpouští do Věže návštěvníky a Lou, Coco a Reid mají lepší důvod než kdokoli jiný, aby se od našich dveří drželi co nejdál.

Nenecháš čarodějnici naživu.

Ačkoli se Jean Luc po bitvě u Cesarine zasadil o odstranění těch nenávistných slov, jejich slabý otisk je nad vchodem do našich ložnic ještě pořád patrný. Moji bratři kdysi podle tohoto hesla žili.

Lou, Reid a Coco kvůli tomu málem uhořeli.

Nechápavě konečně otevřu ústa, abych se zeptala, jestli chtějí jít dál, právě když se kolem nás rozezní zvon Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine. To teplo v hrudi mi při tom zvuku jenom zesílí a já se na všechny čtyři zářivě usměju. Ne. Na všech pět. Ačkoli na ně Jean Luc hledí s tichým nesouhlasem, musel to být on, kdo je pozval, i když to znamenalo

vynechat mši. Když zvon konečně utichne, zeptám se: „Předpokládám správně, že se dnes večer na bohoslužbu nikdo nechystá?“

Coco se na mě usměje. „Vypadá to, že jsme se všichni kapku nachladili.“

„A náhodou moc dobře víme, co na bacily zabírá.“ Lou s mrknutím vytáhne z pláště papírový sáček, zvedne ho a s očividnou pýchou zatřese jeho obsahem. Pod jejími prsty se zalesknou jasně zlatá písmena PANOVA CUKRÁRNA a chodbu naplní opojná vůně vanilky a skořice. Když Lou vytáhne ze sáčku skořicového šneka a vtiskne mi ho do ruky, začnou se mi v ústech sbíhat sliny. „Fungujou docela dobře i na to, když má člověk den na hovno.“

„Nemluv sprostě, Lou.“ Reid po ní střelí ostrým pohledem. „Jsme přece v kostele.“

V rukou drží krásnou kytici chryzantém a macešek ovázanou růžovou stuhou. Když zachytím jeho pohled, zavrtí hlavou a s drobným, nervózním úsměvem mi ji přes rameno Coco podá. Odkašle si a řekne: „Pořád máš ráda růžovou, ne?“

„Kdo by neměl rád růžovou?“ zeptá se Lou, zatímco Coco vytahuje z pláště balíček karet.

„Růžovou má rád každej,“ přitaká.

„Já teda ne.“ Beau nezůstane pozadu a vytasí se s lahví vína, kterou schovával za zády. „Vyber si svou neřest, Célie. Tak co to bude? Sladké, karty nebo víno?“

„A proč ne všechno najednou?“ Coco se v očích zatřpytí jiskřička humoru, když lahev odstrčí svými kartami. „A jak nám vysvětlíte ten polštář, co máte na posteli, když tak nesnášíte růžovou, Vaše Veličenstvo?“

Beau se nenechá odradit a přetlačuje její karty hrdlem své lahve. „Ten polštář pro mě vyšila sestra, jak velice dobře víš.“ Směrem ke mně neochotně dodá: „A o všech těch třech věcech se říká, že jsou dobré na bolavou duši.“

Bolavá duše.

„To je krásná fráze," řeknu lítostivě.

Jean Luc se nakvašeně vrhne po kartách i lahvi vína dřív, než si stačím vybrat. „Copak jste se všichni zbláznili? Nepozval jsem vás sem, abyste hráli mariáš a pili…"

Coco protočí oči. „Copak se dole právě teď nepije víno?"

Jean Luc se na ni zamračí. „To je něco jiného a ty to víš."

„Klidně se o tom přesvědčujte dál, kapitáne," řekne svým nejsladším hlasem. Pak se otočí ke mně, ukáže na zabavené karty a víno a dodá: „Ber to jako předehru k narozeninovým oslavám, Célie."

„Jestli si někdo zaslouží tři dny hýření, tak jsi to ty." Ačkoli se Lou stále culí, její výraz se trochu zmírní, když pokračuje. „Nicméně pokud bys dneska večer byla radši sama, naprosto to chápeme. Stačí slovo a dáme ti pokoj."

Trhne zápěstím, kolem zostra zavane vůně magie a skořicového šneka v její ruce nahradí hrnek čerstvě vylouhovaného mátového čaje, ze kterého v dokonalých spirálách stoupá pára. Dalším pohybem zápěstí se v Reidově ruce místo květin objeví lahvička medu. „Na ten bolavý krk," poznamená Lou prostě.

Udiveně na ně zírám.

Samozřejmě už jsem magii viděla – jak dobrou, tak tu zlou –, nikdy mě ale nepřestane překvapovat.

„Nechci, abyste odešli." Ta slova se ze mě vyřinou moc rychle a moc dychtivě, ale nedokážu se přimět předstírat cokoli jiného. Místo toho nad čajem i medem bezmocně pokrčím rameny. „Ehm, díky, ale zničehonic se cítím mnohem lépe."

Večer plný karet a zákusků je přesně to, co po tomhle mizerném dni potřebuju, a nejradši bych Jeana Luca políbila na rty za to, že mi ho zařídil – až na to, že jsem se právě zachovala hrozně hrubě, když jsem odmítla Louiny dárky. Rychle zvednu šálek a honem polknu obrovské množství horké tekutiny.

Když se dotkne mé sliznice, naskáčou mi v krku puchýře a málem se udusím, zatímco ostatní proudí do mého pokoje.

Jean Luc mě starostlivě praští do zad. „Jsi v pořádku?“

„Nic mi není.“ Zalapám po dechu, odložím šálek na stůl a Lou odsune židli a posadí mě na ni. „Jen jsem si popálila jazyk. Nic vážného…“

„Nebuď směšná,“ řekne mi Lou. „Jak si můžeš pořádně vychutnat čokoládové éclairs se spáleným jazykem?“

S nadějí si prohlížím pytlík z cukrárny. „Přinesli jste čokoládové…?“

„Jasně že jo.“ Pohled jí padne na Jeana Luca, který postává za mnou a tváří se poněkud vzpurně. „Dokonce jsem vzala i canelé, takže se na mě už můžeš přestat mračit. Pokud mě paměť neklame, rum máš celkem v oblibě,“ dodá s úšklebkem.

Jean vehementně zavrtí hlavou. „To tedy nemám.“

„Klidně se o tom přesvědčujte dál, kapitáne.“ Coco si ostrým nehtem propíchne špičku ukazováčku, z ranky začne prýštit krev a opět nás obklopí závan magie. Na rozdíl od Lou a jejích Dames Blanches, které svou magii čerpají ze země, Coco a jejím družkám koluje v těle. „Na.“ Otře mi krev o prst a pak na něj kápne med. „Lou má pravdu – nic nedokáže pokazit náladu tak jako spálený jazyk.“

Když zvednu krev s medem ke rtům, schválně se na Jeana Luca nedívám. Tohle samozřejmě neschvaluje. Ačkoli chasseuři udělali ve svém smýšlení velký pokrok – v nemalé míře díky Jeanu Lucovi –, magie je mu i v tom nejlepším rozpoložení pořád nepříjemná.

Jakmile se však krev Coco dotkne mého jazyka, puchýře v ústech zmizí.

Úžasné.

„Lepší?“ zeptá se mě Jean Luc šeptem.

Chytím ho za ruku a odtáhnu ho od ostatních. Usměju se tak široce, že hrozí, že mi prasknou tváře. „Ano.“ Ztiším hlas do šepotu

a ukážu ke stolu, kde Lou začne rozdělovat pečivo. Dva šneci pro ni, samozřejmě, a po jednom pro všechny ostatní. „Děkuju ti, Jeane – za to všechno. Vím, že to pro tebe není zrovna obvyklý způsob trávení večera, ale já jsem se vždycky chtěla naučit hrát taroky." S nepokrytým vzrušením mu teď stisknu prsty. „Opravdu nemůže být takový hřích hrát mezi přáteli, ne? Ne, když Lou přinesla canelé jen pro tebe?" Než stihne odpovědět – nejspíš ze strachu, co mi na to řekne –, se mu v náruči otočím a položím si hlavu na jeho hrudník. „Myslíš, že umí hrát taroky? Myslíš, že nás to naučí? Nikdy jsem nepochopila to přebíjení, ale takhle ve dvou na to určitě přijdeme…"

Jean Luc se ode mě ovšem jemně odtáhne. „Nepochybuju, že to zvládneš."

Zmateně zamrkám – a pak si rychle založím ruce na hrudníku. Tváře mám rozpálené. Ve všem tom rozruchu jsem úplně zapomněla na to, že mám na sobě jenom noční košili. „Jak to myslíš?"

S povzdechem si téměř podvědomým gestem upraví kabát a mé oči instinktivně sledují ten pohyb a spočinou na zvláštní vyboulenině v jeho náprsní kapse. Malá a obdélníkového tvaru. Zdá se, že je to nějaká… kniha.

Zvláštní.

Jean Luc mě v knihovně rady navštěvuje jen zřídka a já ho nikdy nepovažovala za velkého čtenáře.

Než se však stačím zeptat, jeho pohled se od mého odvrátí a on tiše řekne: „Já… nemůžu zůstat, Célie. Je mi to líto. Musím dokončit něco pro otce Achilla."

Musím dokončit něco pro otce Achilla.

Trvá celou vteřinu, než ta slova proniknou změtí mých myšlenek, ale když se tak stane, srdce se mi v hrudi smrskne o několik čísel. Protože v jeho očích poznávám ten přízrak lítosti. Protože neodpoví, ani když se zeptám, a protože nedokážu snést pomyšlení na další tajemství mezi námi. Na další odmítnutí.

Místo toho se mezi námi rozhostí trapné ticho.

„Očekává, že to dokončíš během mše?“ zeptám se tiše.

Jean Luc, kterému je to zjevně nepříjemné, si promne zátylek. „No, ehm… ne. Vlastně si myslel, že se dnes večer zúčastním bohoslužby, ale určitě to pochopí…“

„Takže máš nejmíň hodinu a půl, než od tebe bude cokoli chtít.“ Když na to nic neřekne, sundám z háčku vedle dveří župan a ztiším hlas, zatímco Lou hlasitě obdivuje moji šperkovnici z druhé ruky. Coco jí halasně přitakává a Beau právě mačká pytlík z pekárny a chystá se ho hodit Reidovi na hlavu. „Prosím… nemohla by ta tvoje záležitost počkat do konce mše?“ Pak – neschopná zůstat v klidu ani o vteřinu déle – ho znovu chytím za ruku, odhodlaná potlačit prosebný tón v hlase. Nebudu si tuhle noc kazit hádkou a nedovolím, aby mi ji zkazil ani on. „Chybíš mi, Jeane. Vím, že ti toho otec Achille nakládá neuvěřitelně moc, ale já bych… ráda bych s tebou trávila víc času.“

Překvapeně se zarazí. „To bys chtěla?“

„Jistěže ano.“ Chytím ho i za druhou ruku, obě si zvednu k hrudi a přitisknu je tam. Přímo na srdce. „Jsi můj snoubenec. Chci s tebou sdílet všechno, včetně čokoládového éclairu a naší první hry taroků. A navíc,“ dodám slabě, „kdo by mi jinak řekl, že se mě Lou pokouší podvést?“

Vrhne další nesouhlasný pohled směrem k našim přátelům. „Taroky bychom neměli vůbec hrát.“ S trpitelským povzdechem mi vlepí cudný polibek na klouby prstů a pak proplete své prsty s mými. „Ale já ti nikdy nedokážu říct ne.“

Sladká vůně čokolády a skořice jako by se při té lži zkazila a med na mém jazyku náhle zhořkl. Obojí se snažím ignorovat, snažím se soustředit na nerozhodnost v Jean Lucově pohledu. Znamená to, že se mnou chce také trávit čas. Vím, že chce. „Takže ta tvoje záležitost může počkat?“ zeptám se ho.

„Asi ano.“

Donutím se usmát, jednou, dvakrát, třikrát ho líbnu na ruce a pak ho pustím, abych si zavázala župan. „Už jsem ti dneska řekla, že jsi ten nejlepší snoubenec pod sluncem?“

„Ne, ale klidně se do toho pusť.“ S úsměvem mě vede k ostatním, vezme z hromádky ten nejdekadentnější éclair a podá mi ho. Ale nekousne si. A ani canelé si nevezme. „Budeš hrát se mnou,“ prohlásí věcně.

Éclair v mé ruce mi najednou připadá nějaký studený. „Ty umíš hrát taroky?“

„Lou a Beau mě to možná na cestách naučili. Však víš…“ Odkašle si, jako by mu bylo trapně, a pokrčí rameny. „Tehdy, když jsme si spolu dali tu lahev rumu.“

„Ach tak.“

Lou spráskne ruce, což nás oba poleká, a já jí málem upustím svůj éclair do klína. „Stál úplně za hovno,“ řekne mi, „takže se neboj, Célie – za chvilku ho rozneseš na kopytech.“

Jako na povel se ze svatyně dole ozve tlumená hudba a za hřmotného burácení varhan se plameny svíček kolem otřesou. Jean Luc po mně vrhne rychlý pohled, když se reflexivně natáhnu, abych chytila tu nejbližší. Na všech rovných plochách mého pokoje stojí tucet dalších svíček. Hoří na nočních stolcích ze slonoviny, na knihovničce, na toaletním stolku a soupeří se světlem krbu, kolem nějž jich plápolá ještě několik. Kdokoli na ulici venku by si myslel, že se dívá na druhé slunce, ale ani slunce teď nesvítí dost jasně.

Nemám ráda tmu.

Jako děti jsme se s Filippou držely pod dekou, chichotaly jsme se a představovaly si příšery, které číhají v temných koutech našeho pokoje. Teď už dítě nejsem a vím, co se skrývá v temnotách – znám ten vlhký pocit na své kůži a hnilobný zápach v nose. Je jedno, jak často se drhnu nebo který parfém na sebe nanesu. Temnota páchne hnilobou.

Musím si dát pořádné sousto éclairu, abych uklidnila svůj náhle zrychlený tep.

Zbývá už jen hodina a půl, abychom s přáteli snědli zákusky a zahráli si taroky, a nic, nic mi tenhle večer nezkazí – ani Jean Lucova tajemství, a už vůbec ne moje vlastní. Obojí na mě bude čekat i ráno.

Naše žaludky budou v pořádku, Célie. Všichni budeme v pořádku.

Všichni budeme v pořádku.

Měla bys své jizvy ukazovat, Célie. Znamenají, že jsi přežila.

Znamenají, že jsi přežila.

Přežila jsem přežila jsem přežila jsem…

„Musíš mi ale slíbit, že nebudeš podvádět." Zvednu na Lou obočí. Pak se po zralé úvaze otočím i na Beaua a ukážu mu éclairem na nos. „A ty taky."

„Já?" S předstíraným uražením ho od sebe odstrčí. „Všichni přece vědí, že u nás v rodině je jenom jeden starý podvodník, a to je Reid."

V Reidově hrudi zaduní tichý smích, když se usadí na kraji mé postele. „Já nikdy nepodvádím. To jenom ty neumíš hrát karty."

„To, že tě nikdy nikdo nenachytá," řekne Beau a přitáhne si z rohu pokoje židli, „neznamená, že nikdy nepodvádíš. To jsou dvě různé věci."

Reid pokrčí rameny. „Tak to mě asi budeš prostě muset přistihnout."

„Ne všichni z nás ovládají magii…"

„On magii nepoužívá, Beau," řekne Lou, aniž vzhlédne, a dál klidně rozděluje balíček. „Vždycky mu řekneme, jaké máš karty, když se zrovna nekoukáš."

„S prominutím?" Vypadá to, že Beauovi brzo vypadnou oči z důlků. „Co že děláte?"

Coco moudře přikývne, zuje si boty a usadí se na postel vedle Reida. „Považujeme to za výhru pro nás všechny. Célie, ty budeš můj parťák," dodá, když si Jean Luc svlékne kabát. Když si ho přehodí přes opěradlo Louiny židle, kniha v jeho kapse se prověsí níž.

Snažím se na ni nedívat. Když Jean otevře ústa, aby zaprotestoval, Coco zvedne ruku, aby ho umlčela. „Nechci slyšet ani slovo. Koneckonců vy dva budete parťáci po zbytek života."

I když se mi do hrdla dere sladký smích, nemůžu si pomoct, ale myslím na to, jak moc se mýlí. Partnerství předpokládá důvěru, ale Jean Luc mi nikdy neřekne, co dělá s otcem Achillem, a já…

Já mu nikdy neřeknu, co se stalo v rakvi mé sestry.

Ta noční můra začíná stejně jako vždycky.

Venku zuří bouře – kataklyzmatická bouře, která otřásá zemí, ničí domy a vyvrací stromy i s kořeny. Dub na naší zahradě se po úderu blesku rozštípne na dvě části. Když jedna jeho polovina vrazí přímo do zdi naší ložnice a málem udělá díru do střechy, vrhnu se k Pippině posteli a skočím pod její peřinu. Přivítá mě s otevřenou náručí.

„Hloupoučká malá Célie." Hladí mě po vlasech, zatímco kolem nás šlehají blesky, ale její hlas vůbec nezní jako její. Patří někomu úplně jinému a její prsty – natahují se do nepřirozené délky a zkřivují se v kloubech, zachycují mou kůži na hlavě a jejich konečky praskají energií. Věznímě v sevření svých porcelánových paží. Já a Pip jsme téměř k nerozeznání, jako dvě černobílé matrjošky. „Nebojíš se, drobečku? Neděsí tě magie?" Ačkoli vyděšeně ucuknu, pevně mě sevře a podívá se na mě se širokým úsměvem. Je širší než její obličej. „Měla by tě děsit, ano, protože by tě mohla zabít, kdybych to dovolila. Chtěla bys to, zlatíčko? Chtěla bys zemřít?"

„N-Ne." To slovo mi vyklouzne ze rtů jako podle scénáře, jako nekonečná smyčka, ze které nemohu uniknout. Místnost se začíná točit a já nic nevidím, nemůžu dýchat. Hrudník se mi bolestivě stáhne. „P-P-Prosím…"

„P-P-Prosím…" Posměšně zvedne ruce, ale už z nich nesrší blesky. Místo toho jí z každého prstu visí provázky pro loutku. Připevňují se k mé hlavě, krku, ramenům, a když se zvedne z postele, jdu

bezmocně s ní. V ruce se mi objeví balisarda. V mé ruce je ale k ničemu. Ona se vznáší nad podlahou našeho dětského pokoje a láká mě blíž, unáší mě k malovanému dřevěnému domečku pro panenky v nohách mé postele. „Pojď sem, zlatíčko. Taková krásná panenka."

Při jejích slovech mi nohy s každým krokem cinkají. Cink, cink, cink. A když se podívám dolů, nemůžu křičet. Moje ústa jsou z porcelánu, kůže ze skla. Pod jejím smaragdovým pohledem se mé tělo začne svírat, až se převrátím a má tvář narazí do koberce a praskne. Moje balisarda se změní v cín. „Pojď sem," broukne nade mnou. „Pojď sem, ať tě můžu roztříštit."

„P-Pippo, j-já u-už si nechci h-hrát …"

Se zlověstným smíchem se pomaličku prohne a do jejích havraních vlasů udeří blesk, takže se děsivě bíle zablesknou. *Pěkná panenka z porcelánu, váš čas právě začíná. Do půlnoci ji zachraňte, nebo její srdce pozřu zaživa.*

Jedním pohybem jejího prstu se roztříštím na tisíc kousků, střepy mých očí se vznesou do domečku pro panenky, kde se neblýská, nehřmí, nejsou tam malované tváře ani porcelánové nožky.

Je v něm jen temnota.

Tlačí se mi do nosu, do úst, až se jí dusím – hnijícím masem a odporně sladkým medem, křehkými prameny sestřiných vlasů. Pokrývají mi ústa, jazyk, ale nemůžu jim uniknout. Prsty mám krvavé a rozedřené. Polámané. Nehty jsou pryč, místo nich mám dřevěné třísky. Vyčnívají mi z kůže, když škrábu na víko její rakve z růžového dřeva, když vzlykám její jméno, když vzlykám Reidovo jméno, když křičím a křičím, dokud se mi hlasivky nepřetrhnou.

„Nikdo nás nepřijde zachránit." Pip ke mně pomalu, nepřirozeně otočí hlavu, její krásná tvář je propadlá a zkřivená. V téhle tmě bych neměla nic vidět, ale vidím – vidím, že jí polovina obličeje chybí. Se vzlykem přivřu oči, ona ale žije i pod mými víčky. „Aspoň že jsi teď tady," zašeptá. „Aspoň že jsme neumřely samy."

Mariée…

Po tvářích mi stékají slzy. Mísí se s mou krví, s mými zvratky, s ní. „Pip…“

„Naše žaludky budou v pořádku, Célie.“ Dotkne se kostlivou rukou mé tváře. „Všichni budeme v pořádku.“

Pak mi tu ruku zaboří do hrudi, vyrve mi srdce a sní ho.

KAPITOLA TŘI

Slaměný panák

Když se druhý den ráno plížím zbrojnicí a dávám si pozor, abych našlapovala zlehka a kašlala potichu, mám pocit, jako bych spolykala sklo, protože ani Louin čaj nedokáže vyléčit prokřičenou noc. Slunce ještě nevyšlo a moji bratři ještě nevstali. S trochou štěstí dotrénuju dřív, než dorazí – příchod i odchod bez diváků.

Jean Luc mě ujistil, že nebudu potřebovat výcvik v tradičním slova smyslu, ale je jasné, že bez něj na úlohu lovce nestačím.

Ostatní chasseuři neztrácí čas s knihami a pastmi.

Přejedu studenými prsty po ještě chladnějších zbraních a málem se o ně v té tmě pořežu. Bouřkové mraky za okny tlumí bledě šedé světlo svítání. Brzy začne pršet. Další skvělý důvod, proč se do toho pustit. Náhodně uchopím kopí a rána, která se ozve, když vyklouzne z mého sevření a s rachotem dopadne na kamennou dlažbu, by nejspíš probudila i mrtvého.

„Pro Kristovy kosti." Zasyčím ta slova, skloním se pro kopí a snažím se zvednout tu nepraktickou, dlouhou věc a umístit ji zpátky do stojanu. Jak někdo může ovládat takový nástroj, to nechápu. Oči mi těkají ke dveřím a chodbě za nimi. Když napnu uši, zaslechnu jemné zvuky a tiché hlasy služebnictva v kuchyni, ale nikdo se sem nepřijde podívat. Nepřicházejí ani v noci – ani služebnictvo, ani lovci, ani kapitán. Všichni děláme, že můj křik neslyšíme.

Jsem nervózní – a nevysvětlitelně podrážděná –, a tak si vyberu rozumnější zbraň: hůl. Moje balisarda tentokrát zůstala v bezpečí ložnice nahoře.

Dneska rozhodně nepotřebuju do ničeho bodat.

Naposledy se ohlédnu a po špičkách se vydám na cvičný dvůr, kde se u kovaného plotu tyčí slamění panáci, kteří na mě shlížejí. K nim se přidávají vroubkované dřevěné sloupky a lukostřelecké terče a velký kamenný stůl uprostřed. Před živly ho chrání pruhovaná markýza. Jean Luc a otec Achille pod ní často postávají a tiše a potutelně hovoří o věcech, které odmítají sdílet.

To se tě netýká, Célie.

Nelam si s tím hlavu, prosím tě.

Až na to, že podle Jeana Luca se mě netýká nejspíš vůbec nic, a já si s tím hlavu lámu – a to dost na to, abych se záměrně vyhýbala svým bratřím a plížila se na cvičiště v pět hodin ráno. Po svém prvním souboji na cvičišti před všemi těmi měsíci jsem si rychle uvědomila, že mé lovecké schopnosti tkví… v něčem jiném.

Třeba ve stavění pastí?

Protřu si oči, zamračím se a přiblížím se k prvnímu ze slaměných panáků.

Jestli mi můj včerejší sen něco dokázal, tak to, že se nemůžu vrátit domů. Nemůžu zpátky. Můžu jen dopředu.

„Přesně tak." Přimhouřím oči na tu nepříjemnou figurínu a rozkročím se tak, jak jsem to viděla dělat muže. Moje sukně – těžká modrá vlna – lehce vlaje ve větru. Protáhnu si krk a obě ruce s holí napřáhnu před sebe. „To zvládneš, Célie. Je to jednoduché." Přikývnu a zhoupnu se na špičkách. „Vzpomeň si, co ti říkala Lou. Oči," pro jistotu švihnu holí, „uši," švihnu znovu, tentokrát silněji, „nos," další švihnutí, „a rozkrok."

Odhodlaně zkřivím ústa, vyrazím se zákeřným úderem a zasáhnu panáka do břicha. Sláma se ale nedá a místo toho setrvačnost způsobí,

že se mi opačný konec hole zabodne do břicha a vyrazí mi vzduch z plic. Zlomím se v pase a opatrně si to místo třu. Lehce zahořkle.

Ze dveří zbrojnice se ozve potlesk. Skoro ho přes dunění hromu nad hlavou přeslechnu, ale ten smích – ten bych poznala vždycky. Patří jemu. Tváře mi planou karmínem, otočím se a zjistím, že ke mně kráčí Frederic, z obou stran obklopený chasseury. Usmívá se a pokračuje v potlesku, každé tlesknutí je pomalé a důrazné. „Bravo, mademoiselle. To bylo vynikající." Jeho společníci se pochechtávají, když přehodí ruku přes ramena mého slaměného panáka. Dnes ráno na sobě nemá kabát, jen tenkou plátěnou košili, která ho chrání před chladem. „Mnohem lepší než minule. Výrazné zlepšení."

Minule jsem zakopla o lem své sukně a málem si zlomila kotník.

Kolem nás se znovu ozve hřmění. Je ozvěnou mé pohřební nálady. „Fredericu." Ztuhle se skloním, abych sebrala svou hůl. Ačkoli je v mé ruce velká, ve srovnání s dlouhým mečem v té jeho vypadá malá a bezvýznamná. „Jakpak se ti dneska ráno daří? Doufám, že ses dobře vyspal."

„Spal jsem jako miminko." Ušklíbne se a vytrhne mi hůl, když se chci otočit. „Musím ale přiznat, že jsem zvědavý. Co tady děláte, mademoiselle Tremblayová? Neznělo to, že byste se kdovíjak dobře vyspala."

Toliko k předstírání.

Zatnu zuby a snažím se udržet hlas klidný. „Jsem tu, abych trénovala, Fredericu, stejně jako ty. Stejně jako vy všichni," dodám a vrhnu na své bratry ostrý pohled. Neobtěžují se odvrátit oči, začervenat se nebo se zaměstnat něčím jiným. A proč by měli? Jsem jejich největší zdroj zábavy.

„Ale?" Frederic se ušklíbne ještě víc, když mu pohled padne na hůl, kterou svírá ve svých mozolnatých dlaních. „No, se starýma zpuchřelýma holema tu ale netrénujeme, mademoiselle. Tenhle kus dřeva ti na zneškodnění čarodějnice stačit nebude."

„Čarodějnice není potřeba zneškodňovat.“ Zvednu bradu a probodnu ho pohledem. „Už ne.“

„Ne?“ zeptá se a zvedne obočí.

„Ne.“

Chasseur na druhé straně dvora – opravdu nepříjemný chlápek jménem Basile – se spustí z vrcholu vroubkovaného sloupu. Zaťuká na něj klouby ruky. „Na to jsou potřeba dva kusy dřeva!“ zavolá. „Hranice a sirka!“ Zasměje se, jako by právě pronesl nesmírně důvtipný žertík.

Vrhnu na něj nenávistný pohled a nezvládnu udržet jazyk za zuby. „Dej si pozor, ať tě nezaslechne Jean Luc.“

Tentokrát odvrátí pohled. „Uklidni se, Célie. Nemyslel jsem to vážně,“ zamumlá nedůtklivě.

„Ach, pardon, moje chyba. Tvoje poznámky jsou samozřejmě k popukání.“

Frederic se zasměje a hodí mou hůl do bláta. „Neboj se, Basile. Jean Luc tu není. Jak by se to mohl dozvědět, když mu to nikdo neřekne?“ Otočí svůj dlouhý meč, chytí ho za čepel a pak ke mně přistrčí jílec. „Ale jestli s námi opravdu chceš trénovat, *Célie*, rozhodně ti rád pomůžu.“ Nad Saint-Cécile se zablýskne a on zvýší hlas, aby ho bylo slyšet přes hromobití. „To platí ostatně o nás všech, že?“

Při té otázce se v jeho výrazu něco změní.

Něco se změní i v atmosféře na dvoře.

Váhavě udělám krok dozadu a ohlédnu se po ostatních, kteří se pomalu blíží k nám. Dva nebo tři v sobě mají dost slušnosti na to, aby se aspoň zatvářili znepokojeně. „To… to snad nebude nutné,“ řeknu a donutím se zhluboka nadechnout. Přimět se ke klidu. „Můžu cvičit s figurínami…“

„Ale ne, Célie, to nebude stačit.“ Frederic zrcadlí mé kroky, dokud pozadu nenarazím do jednoho slaměného panáka. Cítím, jak se mi po páteři šíří panika.

„Dej jí pokoj, Fredericu." Jeden z ostatních lovců, Charles, zavrtí hlavou a přistoupí blíž. „Nech ji cvičit."

„Jean Luc tě ukřižuje, jestli jí něco uděláš," dodá jeho společník. „Já si s tebou zacvičím místo ní."

„Jean Luc ví, že sem jeho hezoučká snoubenka nepatří," řekne Frederic ledabyle a nevzrušeně, prozrazuje ho jen lesk jeho očí. „Co myslíš ty, Célie?" Znovu mi nabídne konec dlouhého meče a nakloní hlavu. Na rtech mu stále hraje úšklebek. „Patříš sem?"

Slyším jeho nevyslovenou otázku, vidím, jak se zračí v jejich tvářích, zatímco nás pozorují.

Jsi lovec, nebo jsi kapitánova hezoučká snoubenka?

Jsem obojí, chce se mi na ně zavrčet. Ale oni by mě stejně neslyšeli, možná mě ani nemůžou slyšet, a tak se radši narovnám v ramenou, podívám se Fredericovi zpříma do očí a obtočím prsty kolem jeho dlouhého meče. „Ano." To slovo procedím mezi zuby a doufám, že uslyší, jak se secvakly. Doufám, že to uslyší všichni. „Náhodou sem patřím. Díky za optání."

S posměšným úšklebkem čepel pustí.

Neschopná ustát tíhu zbraně klopýtnu, málem sama sebe probodnu, když se mi sukně zamotá mezi nohy a meč i já skončíme na zemi. S těžkým povzdechem mě chytí za loket, nakloní se blíž a ztiší hlas. „Prostě to přiznej, *ma belle*. Nechtěla bys radši do knihovny?"

Při tom oslovení celá ztuhnu.

„Ne." Odtáhnu ruku, narovnám si sukni a uhladím živůtek, oči a tváře mám rozpálené.

Ukážu na dlouhý meč a snažím se udržet hlas v klidu. „Ale dala bych přednost jiné zbrani. Tuhle neunesu."

„Očividně."

„Tady." Charles, který se bez povšimnutí přisunul k mému boku, mi nabízí malou dýku. Na její jehlově tenkou čepel dopadne první kapka deště. „Vezmi si ji."

Než jsem se přidala k chasseurům, pozastavila bych se nad vráskami od úsměvu kolem jeho očí a nad galantností takového gesta. Nad jeho soucitem. Představovala bych si ho jako rytíře v lesklé zbroji, neschopného stýkat se s lidmi, jako je Frederic. Podobně bych si představovala i samu sebe – nebo možná jako pannu zavřenou ve věži. Teď odolám nutkání udělat pukrle a místo toho nakloním hlavu. „Děkuji, Charlesi."

S dalším hlubokým nádechem se otočím k Fredericovi, který otáčí dlouhý meč mezi dlaněmi. „Můžeme začít?" zeptá se.

KAPITOLA ČTYŘI

Naše holka

Když přikývnu a zvednu dýku, ledabyle mrskne zápěstím a vyrazí mi čepel z ruky. „První lekce: proti dlouhému meči nelze použít dýku. To bys už měla vědět i ty. Určitě trávíš dost času pročítáním našich starých rukopisů – nebo čteš jen pohádky?“

Vytrhnu dýku z bláta a okamžitě podniknu výpad. „Já dlouhý meč neuzvednu, ty nesnesitelný kreténe.“

„A proč přesně je to můj problém?“ Krouží teď kolem mě jako kočka kolem myši, zatímco ostatní se usadili opodál, aby mohli sledovat představení. Charles nás ostražitě pozoruje. Jeho společník zmizel. „Zkoušíš vůbec posilovat? Jak chceš zadržet zlotřilého loup garou, když ani neuzvedneš meč? A vlastně – pokusila by ses ho vůbec zastavit, nebo by ses s ním radši skamarádila?“

„Nebuď směšný,“ odseknu. „Samozřejmě že bych ho zadržela, pokud by si to situace žádala…“

„Žádá si to.“

„Žiješ v minulosti, Fredericu.“ Klouby mi zbělají kolem rukojeti dýky a nepřeju si nic jiného než ho s ní pořádně majznout po hlavě. „Chasseuři se změnili. Už nepotřebují *zneškodňovat* nebo *zadržovat* ty, kteří se od nás liší…“

„Jsi naivní, jestli si myslíš, že tví přátelé zachránili svět, Célie. Zlo pořád žije. Možná ne v srdcích všech, ale v srdcích některých

rozhodně. I když bitva u Cesarine spoustu věcí změnila, jedno určitě ne. Svět chasseury pořád potřebuje." Zabodne svůj dlouhý meč do hrudi slaměného panáka, který stojí nejblíž. Komíhá se jako hromosvod. „A tak naše bratrstvo přetrvává. Tak to zkus. Dělej, jako že jsem vlkodlak. Právě jsem se vrhl na farmářův dobytek a hodoval na jeho kuřatech." Doširoka roztáhne ruce a se showmanskou rozvernností prohlásí: „Přemoz mě."

Zatímco na něj zírám, pořádně se rozprší. Vyhrnuju si rukávy, abych získala trochu času.

Protože nemám ani ponětí, jak přemoct vlkodlaka.

Oči, uši, nos a rozkrok. Mými zpanikařenými myšlenkami pronikne Louin zvonivý smích. Den po mém zasvěcení mě navštívila na cvičišti – v den, kdy Jean Luc rozhodl, že ani jeden z nás by na něj neměl chodit. *Nezáleží na tom, proti komu stojíš, Célie – každý má někde rozkrok*. Když na nás Basil začne pokřikovat, narovnám ramena, rozkročím se a znova pozvednu dýku.

Na dvoře se mezitím shromáždilo víc chasseurů. Zírají na nás s nezastíranou zvědavostí.

Tohle zvládnu.

Když se však Fredericovi vrhnu po očích, popadne mě za zápěstí, zatočí se mnou ve zvrácené piruetě a vtlačí mi obličej do slaměného panáka. Před očima se mi začnou dělat mžitky. Drží mě tam déle, než je nutné, a větší silou, než musí, a dře mi tvář o stébla, až se nad tou nespravedlností málem rozkřičím. Divoce sebou mrsknu, udeřím ho loktem do břicha a on s posměšným úsměvem ustoupí. „Ty laní oči vás prozradí, mademoiselle. Je v nich úplně všechno."

„Jsi hovado," zavrčím.

„Hmm. A ovládat se taky neumíš." Když se divoce rozmáchnu po jeho uchu, ukročí stranou, takže ho úplně minu a trochu uklouznu na blátě. „Prostě přiznej, že tu nemáš co dělat, a já se rád vzdám. Ty se pak můžeš vrátit ke svým šatům, knihám a krbu, zatímco já se

vrátím k našim záležitostem. To je naše holka," hlesne, když si odhrnu promočené vlasy z čela, abych vůbec něco viděla. „Přiznej, že nejsi schopná nám nijak pomoci, a my tě pošleme hezky zpátky domů."

„I když s tvou situací ze srdce soucítím, Fredericu, nejsem tvoje holka a hluboce lituju kteroukoli ženu, kterou by takové neštěstí snad potkalo."

Když se ho pokusím zasáhnout do nosu, srazí mě na zem. Přistanu pěkně tvrdě, rozkašlu se a snažím se nedat na sobě nic znát a nepozvracet se. Střepy v mém krku se zabodávají hlouběji, jako by se snažily rozdrásat mi hrdlo do krve. *Hloupoučká malá Célie,* cukruje Morgane dál. *Taková krásná panenka.*

„No tak." Frederic si vyhrne rukávy, přikrčí se a pokyne k mé uniformě. K mému překvapení se na kůži na vnitřní straně jeho předloktí rýsuje černý inkoust tetování. Ačkoli vidím jen první dvě písmena – FR –, déšť mu zmáčel košili, až je téměř průsvitná, a odhadnu tak i zbytek jména. „Copak nemáš pocit, že si hraješ na něco, co nejsi?"

Pojď sem, ať tě můžu roztříštit.

„V porovnání s čím přesně?" Strčím do něj a zatnu zuby, on se ale ani nehne. „Myslíš, že bych si radši měla nechat vytetovat na ruku vlastní jméno, aby nikdo nezapomněl, kdo jsem?"

Než stihne odpovědět, ze dveří zbrojnice se ozvou hlasy a oba najednou se otočíme – Frederic nade mnou a já pod ním –, když v doprovodu tří žen v modrých kabátech vkročí na cvičiště Jean Luc. Novicky. Ačkoli déšť zesílil na liják, Jeanovy oči okamžitě najdou moje a na zlomek vteřiny se rozšíří. Pak jeho výraz potemní. Ústa se mu zkřiví, když do katedrály udeří další blesk, a u jeho ramene se objeví Charlesův společník. „Co se to tady sakra děje?" zeptá se a vykročí směrem k nám.

Frederic se ani nehne, jen nasadí milý úsměv. „Obávám se, že není co hlásit. Jen malý přátelský zápas."

Jean Luc vytasí svou balisardu. Špatně skrývaná hrozba. „Dobře. Utkejme se tedy my dva."

„Samozřejmě, kapitáne." Frederic na něj přátelsky pokývne. „Jakmile skončíme."

„Už jste skončili."

„Ne, neskončili." Ta slova pronesu zadýchaně, prudce vrtím hlavou ze strany na stranu a bláto stříká všude kolem. Ačkoli mi voda plní uši, to příšerné zvonění v nich přetrvává. Zorné pole se mi zúží na Fredericův zamračený výraz a ruce se mi zkroutí v pěst. „Nech mě to dokončit, Jeane."

„Nech mě to dokončit, Jeane," napodobí mě Frederic tak tiše, aby to nikdo jiný nezaslechl. Uchechtne se a odhrne mi pramen vlasů z očí. To gesto je příliš osobní, příliš tělesné, a mně naskočí husí kůže. Jean Luc vykřikne něco, co neslyším. Zvonění v mých uších zesílí. „Přiznej, že ho ztrapňuješ, a já tě pustím."

Nezáleží na tom, proti komu stojíš, Célie – každý má někde rozkrok.

Zareaguju instinktivně, prudce, s uspokojivým křupnutím kopnu do měkkého masa mezi jeho nohama.

Frederic vytřeští oči a mně dojde, že jsem se přepočítala, protože se nepřevrátí dozadu – nahne se *dopředu* a já se nestačím odplazit pryč, takže na mě dopadne. Zavyje, zanadává a vytrhne mi dýku z ruky. Přitiskne mi ji na krk ve slepé zuřivosti. „Ty malá mrcho…"

Jean Luc s očima temnýma jako obloha nad našimi hlavami ho popadne za límec a vyrazí s ním přes cvičiště. Nad námi se zableskne. „Jak se opovažuješ napadnout jednu z nás? A ještě ke všemu Célii Tremblayovou?" Nedovolí Fredericovi, aby se vytratil, místo toho se za ním vrhne a narazí ho na nejbližší lukostřelecký terč. Navzdory Fredericovu zamračenému výrazu a jeho rozložité postavě s ním Jean Luc hrubě zatřese. „Máš vůbec ponětí, co udělala pro tohle království? Máš vůbec ponětí, co všechno obětovala?" Odhodí ho jako pytel brambor, otočí se k ostatním na cvičišti a namíří svou balisardu

mým směrem. Spěšně se vyškrábu na nohy. „Tahle žena svrhla Morgane le Blancovou – nebo si už nepamatujete na naši předchozí Dame des Sorcières? Už jste zapomněli na její hrůzovládu v tomto království? Na to, jak ve své šílené touze po pomstě pobíjela muže, ženy i děti?“ Znovu se otočí k Fredericovi, který zkroutí rty, zatímco si nasupeně otírá bláto z kabátu. „Tak co? Zapomněl jsi?“

„Ne, nezapomněl,“ zavrčí.

Chasseuři stojí jako zkoprnělí. Neodvažují se ani pohnout. Neodvažují se dýchat.

Novicky se stále choulí v hloučku u zbrojnice, s očima dokořán, promočené skrz naskrz. Jejich tváře jsou neznámé. Nové. Snažím se držet hlavu vztyčenou kvůli nim – a taky kvůli sobě. Ačkoli ve mně stále hoří ponížení, raší se ve mně i klíček hrdosti. Protože Lou a já jsme loni Morgane le Blancovou dostaly a dokázaly jsme to společně. Jednou provždy jsme ji zastavily.

„Výborně.“ Když k Jeanu Lucovi přistoupím, hrubě zasune svou balisarda zpátky do pouzdra. Nepodívá se na mě. „Jestli ještě někdy uvidím něco podobného,“ slíbí nám, jeho hlas je teď tišší, sotva slyšitelný, „osobně požádám otce Achilla o okamžité propuštění dotyčného z řad chasseurů. Máme na víc.“

Frederic si znechuceně odplivne, když mě Jean Luc vezme za ruku a vede mě kolem novicek do zbrojnice. Tam se však nezastaví. Pokračuje, dokud nedojdeme ke komoře na košťata poblíž kuchyně, a s každým krokem je čím dál rozrušenější. Když mě beze slova strčí dovnitř, sevře se mi žaludek.

Ze slušnosti nechá dveře pootevřené.

Pak mou ruku pustí.

„Jeane…“

„Měli jsme dohodu,“ řekne drsně, zavře oči a promne si obličej. „Domluvili jsme se přece, že nebudeš trénovat spolu s ostatními. Domluvili jsme se, že se do takového postavení už znovu nedostaneme.“

„Do jakého postavení?“ Klíček hrdosti v mé hrudi zetleje a promění se v popel a já si bolestivě vyždímám vodu z vlasů, jako bych se tím chtěla potrestat. Nedokážu však potlačit chvění v hlase. „Myslíš moje postavení? Od chasseurů se přece očekává, že budou trénovat, nebo ne? Nejlépe společně?“

Zamračí se, sebere z police ručník a podá mi ho. „Jestli chceš cvičit, budu tě trénovat já. Už jsem ti to říkal, Célie…“

„Nemůžeš se mnou pořád jednat jako v rukavičkách! Nemáš čas mě trénovat, Jeane, a kromě toho – Frederic má pravdu. Není fér, když od nich očekáváš všechno a ode mě nic…“

„Není pravda, že bych od tebe neočekával nic…“ Náhle zmlkne, a zatímco si otírám bláto z krku, klíčních kostí a hrdla, ještě víc se zamračí. Jeho čelist se sevře. „Krvácíš.“

„Cože?“

Přistoupí blíž, podepře mi čelist a zakloní hlavu, aby si prohlédl můj krk. „Frederic. Ten bastard ti prorazil kůži. Přísahám Bohu, že ho donutím rok kydat hnůj ve stájích…“

„Kapitáne?“ Dovnitř strčí hlavu novic. „Otec Achille s tebou potřebuje mluvit. Říká, že došlo ke kritickému vývoji ve…“ Ale zarazí se, když mě spatří, zaskočený pohledem na nás dva. Při pohledu na to, jak se dotýkáme. Jean Luc si povzdechne a odtáhne se ode mě.

„Kritický vývoj čeho?“ vyhrknu.

Novic – o několik let mladší než já, možná tak čtrnáctiletý – se napřímí, jako bych mu dala facku, a obočí se mu zmateně svraští. Vážně ztiší hlas. „Ta těla, mademoiselle.“

Nevěřícně přimhouřím oči a zatěkám pohledem mezi ním a Jeanem.

„Jaká těla?“

„Tak to by stačilo,“ ozve se ostře Jean Luc dřív, než novic stihne odpovědět, a vyžene ho ze dveří. Pak na mě vrhne přes rameno ostražitý pohled. Nedovolí mi, abych se dožadovala vysvětlení, nedovolí

mi mrsknout ručníkem na zem, popadnout ho za kabát ani vykřičet svou frustraci do nebes. Ne. Zkroušeně zavrtí hlavou a odvrátí se. „Neptej se, Célie. To se tě netýká." Ve dveřích však zaváhá, jeho hlas je omluvný a oči plné lítosti. „Prosím, nelam si s tím hlavu."

KAPITOLA PĚT

Karmínové růže

Počkám déle, než je nezbytně nutné, než se vplížím do chodby, a modlím se, aby ostatní zůstali na nádvoří. Nechci je vidět. Právě v tuhle chvíli už nikdy v životě nechci vidět jediný modrý kabátec nebo balisardu.

Samozřejmě netrucuju.

Jean Luc si může svoje špinavá tajemství strčit třeba za klobouk. Evidentně je jedno, *co jsem udělala pro tohle království* nebo *co jsem obětovala*. Je jedno, co řekl na cvičišti. Zjevně to byla jen slova – ne, útěcha pro mě, Frederica a vlastně i pro našeho drahého kapitána osobně. Jsem přece koneckonců pěkná panenka z porcelánu. Při sebemenším doteku hrozí, že se roztříštím. Otřu si slzy zuřivosti z tváří, vydusám po schodech nahoru, strhnu ze sebe svůj ošklivý kabát a zmáčenou sukni a obojím mrsknu do rohu místnosti. Část mě doufá, že tam shnijí. Jiná zase, že se rozloží a rozpadnou, takže si je na sebe už nikdy nebudu muset vzít.

Copak nemáš pocit, že si hraješ na něco, co nejsi?

Ruce se mi zatnou v pěst.

Na něco, co nejsem, jsem si přestala hrát v patnácti letech – podle Filippy moc pozdě. Řekla mi to hned první noc, kdy jsem ji přistihla, jak se plíží z našeho dětského pokoje. Usnula jsem s korunkou na hlavě a knihu o ledové princezně Frostine jsem měla ještě pořád

opřenou na hrudi, když mě probudily její kroky. Nikdy nezapomenu na její opovržlivý výraz a na to, jak se ušklíbla nad mou noční košilí s květinkami. „Nejsi na tyhle hry už trochu moc stará?“ zeptala se mě.

Nebylo to naposledy, co jsem kvůli sestře plakala.

Hloupoučká malá Célie.

Ještě chvíli stojím ve svém pokoji – namáhavě dýchám, zatímco ze spodní košilky mi kape voda – a pak si povzdechnu a vyrazím za svou uniformou. Chladnými, neohrabanými prsty pověsím modrou vlnu nad krb, aby uschla. Sluha už rozfoukal skomírající uhlíky včerejšího ohně, pravděpodobně na žádost Jeana Luca. V noci musel slyšet můj křik. Slyší ho každou noc. I když mu pravidla Věže brání za mnou přijít a utěšit mě, dělá, co může. Dvakrát týdně najdu u dveří čerstvé svíčky a v krbu mi vždycky šlehají plameny.

Opřu si čelo o krbovou římsu a spolknu další horkou vlnu slz. Smaragdová stuha kolem mého zápěstí – drobný talisman – se mi při šarvátce s Fredericem téměř rozvázala a jeden konec mašle je delší než druhý, původně krásné smyčky vypadají povisle a žalostně. Trochu jako já. Zatnu zuby, pečlivě rozvážu hedvábí a vyberu si ze skříně sněhobílé šaty, nedbajíc vichřice, která zuří venku. U dveří strhnu z háčku lahvově zelený plášť a přehodím si těžký samet kolem ramen.

Jean Luc nemá čas.

Takže zajdu navštívit svou sestru.

Než se mi podaří utéct, zadrží mě ve vstupní síni otec Achille. Vychází právě ze svatyně – pravděpodobně si jde promluvit s Jeanem Lucem –, a když uvidí můj výraz, zamračí se. V ruce svírá malou knížku. „Děje se něco, Célie?“

„Vůbec ne, Vaše Eminence.“ Nasadím zářivý úsměv a velmi citelně si uvědomuju, jak oteklé oči a červený nos mám. Co nejnenápadněji zkoumám tu knížku, ale vybledlá písmena na obálce nepoznávám. Rozhodně vypadá stejně velká jako kniha, kterou měl Jean Luc

včera večer v kapse. Všechno na ní – od zažloutlých volných listů až po potrhaný hřbet potažený kůží – však působí zlověstně. A je ta tmavá skvrna… krev? Když se podívám blíž – teď už skoro mžourám a zapomínám na veškerou opatrnost –, otec Achille si odkašle, uhne pohledem a schová knihu za zády. Usměju se ještě víc. „Omlouvám se za svůj oděv. Déšť mi promočil uniformu, když jsem dnes ráno trénovala s Fredericem."

„Aha, jistě." Znovu se pohne, zjevně mu vadí ticho, které mezi námi zavládlo. Jako poněkud nevrlý, mrzutý stařec by otec Achille raději padl na svou vlastní balisardu, než aby řešil moje slzy, přesto – k překvapení nás obou, tím jsem si jistá – neodchází. Místo toho se rozpačitě poškrábe ve svých zacuchaných vousech. Možná ho jeho nově nabyté postavení arcibiskupa ještě nezatvrdilo tak jako jeho předchůdce. Doufám, že se to nikdy nestane. „Ano, o Fredericovi jsem se doslechl. Jsi v pořádku?"

Můj úsměv se změní v grimasu. „Jean Luc se nezmínil, že jsem ho porazila?"

„Ale?" Odkašle si a dál se škrábe, odvrací tmavé oči ke svým botám, k oknu, ke všemu kromě mé tváře. „Obávám se, že na tuhle část nepřišla řeč."

Odolám nutkání obrátit oči v sloup. Někdy si říkám, proč nám Bůh přikazuje, abychom nikdy nelhali.

„Ach tak." Zvednu pěst k srdci, skloním hlavu a projdu kolem něj. „No, jestli mě omluvíte…"

„Célie, počkej." S tíživým povzdechem mě mávnutím ruky přivolá zpátky. „Na tohle mě moc neužije, ale – no, kdybys někdy potřebovala ucho, které nepatří tvému snoubenci, pořád ještě trochu slyším." Další bolestivou vteřinu váhá – a u toho se pořád škrábe, škrábe a škrábe – a já se modlím, aby se podlaha pod mýma nohama otevřela a celou mě spolkla. Najednou nechci řešit své slzy ani já. Chci jen odejít. Když se však s mým pohledem setká podruhé, ruka mu klesne

a on rezignovaně přikývne. „Kdysi jsem byl hodně jako ty. Nevěděl jsem, jestli sem patřím. Nevěděl jsem, jestli sem můžu patřit."

Poplašeně se na něj zamračím. „Ale vždyť jste arcibiskup Belterry."

„Nebyl jsem jím vždycky." Vede mě směrem k velkému vchodu do Saint-Cécile a díky tomu, že váhá a zatím mě nechce opustit, vzkvétá v mé hrudi nevysvětlitelná náklonnost k němu. I když už přestalo pršet, schody, listí a dlážděnou ulici pod námi stále smáčí jemný odlesk vlhkosti. „Nemůžeš žít jen jedním okamžikem, Célie."

„Co to znamená?"

„Když jsi zabodla tu injekci do Morgane le Blancové – nejsilnější a nejkrutější čarodějnice, jakou kdy toto království poznalo –, udělala jsi pro Belterru velkou věc. Obdivuhodnou věc. Ale ty jsi víc než to. Jsi víc než ten okamžik. Nedovol, aby tě určoval, a nedovol, aby určoval tvou budoucnost."

Zamračím se ještě víc a instinktivně vsunu ruku do pláště, abych nahmátla smaragdovou stuhu na svém zápěstí. Její konce se začaly třepit. „Obávám se, že tomu stále nerozumím. Já jsem si svou budoucnost vybrala, Vaše Eminence. Jsem chasseur."

„Hmm." Ovine si roucho těsněji kolem své vyhublé postavy a nespokojeně se zamračí na oblohu. Když prší, pobolívají ho kolena. „A to opravdu chceš? Být chasseurem?"

„Samozřejmě že ano. Chci sloužit, chránit a pomáhat, aby království bylo lepší. Složila jsem slib…"

„Ne každá volba musí trvat navěky."

„Co tím myslíte?" Udělám nedůvěřivý krok směrem od něj. „Chcete říct, že bych tu neměla být? Že se sem nehodím?"

Zabručí a otočí se zpátky ke dveřím, náhle opět ve špatném rozpoložení. „Říkám, že sem patříš, pokud sem chceš patřit, ale jestli sem patřit nechceš, tak si nenech ukrást budoucnost." Ohlédne se přes rameno a vydá se zpátky chodbou, aby unikl chladu. „Nejsi blázen. Na tvém štěstí záleží stejně jako na štěstí Jeana Luca."

Prudce vydechnu.

„Málem bych zapomněl." Ledabyle mávne zkřivenou rukou. „Jestli se chystáš na hřbitov, zastav se nejdřív u *la fleuriste*. Helene připravila čerstvé kytice na hroby padlých. Vezmi jednu i Filippě."

Když přijíždím na hřbitov za Saint-Cécile, z vozíku se mi sypou tmavě karmínové růže. Obrovská kovaná brána obklopuje pozemek a její černé věže prorážejí těžká mračna. Brána se dnes odpoledne otevřela, ale ani zdaleka nepůsobí přívětivě. Ne, je to, jako bych vcházela do tlamy plné zubů.

Zatímco pobízím koně po dlážděné cestě, přeběhne mi po zádech známý chlad.

Když loni Pekelný oheň Cosette Monvoisinové zničil starý hřbitov – a katakomby s hrobkami privilegovaných a bohatých pod ním –, aristokracii nezbylo nic jiného než zde svým blízkým postavit nové náhrobky. To se týkalo i Filippy. Navzdory otcovým různým protestům – představte si, že jeho dcera bude nucena navěky ležet vedle sedláků – shořela hrobka našich předků spolu s ostatními. „Doopravdy tu není," připomněla jsem matce, která celé dny plakala. „Její duše je pryč."

A teď i její tělo.

Přesto mi tahle nová země – i když ji posvětil sám Florin Cardinal Clément – připadá rozezlená.

Připadá mi… hladová.

„Pšššt, klid." Nakloním se dopředu, abych utěšila svého koně Cabota, který frká a rozrušeně pohazuje velkou hlavou. Nerad sem chodí. A já ho sem nerada vodím. Nebýt Filippy, už nikdy bych mezi mrtvé nevkročila. „Už jsme skoro tam."

Blízko zadní části hřbitova vyrůstají ze země jako prsty řady strašidelných náhrobků. Sápají se po kopytech mého koně i kolech vozu, a tak sesednu a kráčím vedle Cabota. Na každý položím kytici růží.

Jeden hrob a jedna kytice za každého, kdo padl v bitvě o Cesarine. Na příkaz otce Achilla přinášíme každý týden čerstvé květiny. Říká, že na jejich počest, ale nemůžu si pomoct a cítím, že ve skutečnosti je to proto, abychom je uchlácholili.

Je to samozřejmě hloupá představa. Stejně jako Filippa tu ani tito lidé už nejsou, a přesto…

Po zádech mi znovu přeběhne mráz.

Jako by mě někdo pozoroval.

„Mariée…“

To slovo, pronesené tak tiše, že se mi to snad jen zdálo, se nese s větrem a já se zastavím a prudce se otočím s odporným pocitem déjà vu. *Prosím, Bože, ne. Už ne.*

To slovo jsem už slyšela.

Zachvěju se, přidám do kroku a ignoruju náhlý tlak ve spáncích. Protože jsem si to představovala – samozřejmě že ano –, a právě proto se hřbitovům vyhýbám. Ty hlasy v mé hlavě nejsou skutečné. Nikdy skutečné nebyly a moje mysl si se mnou opět zahrává, stejně jako ve Filippině rakvi. Ani tehdy ty hlasy nebyly skutečné.

Nejsou skutečné.

Opakuju si ta slova, až jim skoro uvěřím, a počítám květiny, dokud skoro nezapomenu.

Když konečně dojdu k Pippině hrobu, přikrčím se u něj a opřu si tvář o opracovaný kámen. Je však stejně chladný jako ostatní. Stejně vlhký. Jeho okraje už obrostly mechem, který zakrývá jednoduchá slova: *Filippa Allouette Tremblayová, milovaná dcera a sestra*. Odlupuju ho, abych znovu a znovu mohla prstem přejíždět po písmenech jejího jména – protože byla mnohem víc než milovaná a teď o ní mluvíme v minulém čase. Teď mě pronásledují noční můry. „Chybíš mi, Pip,“ zašeptám, zavřu oči a zachvěju se. A chci to myslet vážně. Zoufale to chci.

Chci se jí zeptat, co mám dělat – s Jeanem Lucem, s Fredericem, s láskou a manželstvím a ochromujícím zklamáním. Chci se jí zeptat